

Протомасонството и Франсоа Вийон

Об. Бр.,

Уверен съм, че изборът на име на нашата ложа буди недоумение у много от вас и за мен ще бъде изключително удоволствие да разкажа истинската история за патронът на нашата ложа – великият френски поет Франсоа Вийон.

Изясняването на връзката на Франсоа В. с масонството поставя по необходимост още едно внимателно вглеждане в старата и вечна тема, наречена „възникване на масонството“.

Още в началото ще направя кратко терминологично уточнение на няколко основни понятия, за да избегна някои неясноти, които може да възникнат поради противоречивото им използване в масонската и историческата литература.

Към въпроса за възникването на масонството има два подхода:

- научен подход, който борави с конкретни факти и доказателствени изводи и
- еуфоричен, който не отчита научната логика и на основата на фрагментарни формални сходства намира корените на масонството абсолютно навсякъде;

Или, ако използваме терминологията на нашият бр. Гьоте, масонството съществува в два образа „истина“ и „поезия“. Трябва да признаем, че масонството има еднаква нужда и от двата подхода, защото то има нужда от истината, дори когато тя не е толкова увлекателна, но не по-малко и от поезията, макар тя доста често да не е съвсем правдива.

С оглед спецификата на конкретната тема, която изисква доказателственост аз ще се придържам към научния подход.

За дата на възникване на масонството като организация приемаме 24 юни 1717 г., когато се обединяват 4 ложи и възниква Великата ложа на Англия. Т.е. има юридически акт на обединение на ложи, първият такъв за който има безспорни исторически доказателства. Известна е и алтернативната теория на Дейвид Стивънсън, който твърди, че масонството възниква през 1599 г., когато местни зидари създават първата ложа за тайни окултни посвещения. Но за терминологична яснота ние за възникване на масонството ще смятаме именно обединението на вече съществуващи ложи във Велика ложа.

Така че **масонството възниква през 1717г.** в Англия, а всички тези тайни общества, които предшестват събитието през 1717г. в Англия би следвало да определим като **протомасонство**.

Традиционно корените на масонството изследователите търсят и намират във възникването на занаятчийските цехови организации през средновековието. Т.е. за възникването на масонството като определящи се поставят социално-икономическите основи и те са първични, а ритуалната дейност и особената форма на религиозност се пораждат и наслагват след това. Още от X век е съхранен устав на такива професионални сдружения в Италия, които регламентирал йерархията чирак, калфа, майстор и отношенията между членовете с равен и различен статут и също така поставял морални изисквания към своите членове за тяхното поведение и извън цеха, които целели запазването на репутацията на цеха. На тези, звучащи на пръв поглед доста убедително, обстоятелства почти всички учени еднозначно приемат, че именно тук са корените на съвременното масонство. Твърди се също, че **религиозният живот протичал в голяма степен в цеховете**.

Но дали това е точно така? За да изясним този въпрос е необходимо да отчетем някои изключително важни особености на средновековието и логиката на историческите процеси.

Средновековието мрачно и сурово време.

След великото време на античния свят, когато процъфтява изкуството и науката, време, в което действа религиозната система политеизъм и има практически абсолютна религиозна свобода, няма

правилни или неправилни богове, идва епохата на средновековието и светът за кратко време коренно се променя. Явно у човечеството е възникнала потребност строги, сурови и твърди основи за неговото съществуване. И така всичко отведнъж става твърдо и строго – започват да изникват крепости с високи и твърди стени, определят се твърди граници, дори дрехите, с които се обличали хората станали груби и твърди, възникнали нови сурови и строги религии. Тези религии утвърждавали единствено себе си за носители на истината и естествено, човечеството се сдобило с нещо, което до този момент историята не познавала, а именно **религиозните войни**. Религията, завзела територията на Европа, както всички знаем, е **християнството**. То, разбира се, водено от първата божя заповед започва масово унищожение на античните паметници на културата и науката, жестоко преследва като езичници всички, които имат друга вяра. Първоначално религиозните войни даже не били между християнството и другите две монотеистични религии, а вътре в рамките на християнството например едни смятали, че трябва да се покланят на иконите, а други, че това е идолопоклонничество и веднага започвали кръвопролития за решаването на този важен въпрос.

И историята в духовно отношение направила сериозна крачка назад. Вместо изтънчения свободен античен свят се появил груб и суров свят с религиозни войни, изкуството било смачкано от строгите канонични ограничения, а науката била заменена със суеверията на един примитивен религиозния мироглед, според който болестите трябва да се лекуват четене на евангелието, а всеки опит за научно мислене е дело на сатаната. Също така през средновековието хората спрели да четат. Единствената книга, която се четяла била библията, но на хората било забранено да я четат, а право на това имали единствено служителите на църквата. Аристократите не умеели да четат, основното им занимание било военно дело. Така, по правило, единствено грамотни се оказвали монасите в манастирите и свещениците.

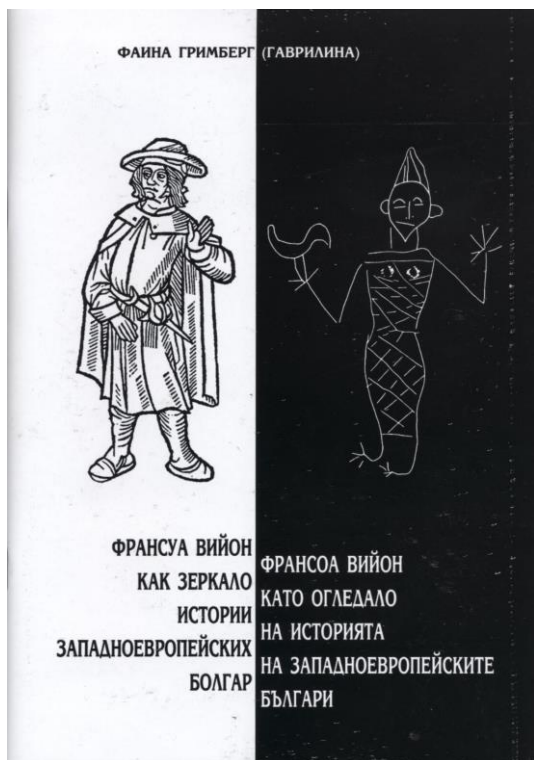
През **средновековието религията играе основна, определяща роля и в обществения живот и в съзнанието на отделната личност.** Хората по времето на средновековието са били фанатично вярващи (ако ги преценяваме със съвременните ни критерии за вяра) без значение на пола, професията и обществения си статус до степен, която трудно можем да си представим. Религиозното чувство е било доминиращо над всички останали. А що се каса е за религиозния живот, той според каноните на християнството, което по това време имало практически неограничена власт, протичало на точно определените от църквата места и съществуването на религиозен и ритуален живот в рамките на цеховите организации със знанието на църквата е абсолютно изключено. А няма никакви доказателства църквата да има конфликт именно с този тип организации. Точно това ме кара да се съмнявам в правилността на твърдението, че възникването на тайните общества е следствие на възникването на професионалните обединения и то е водещо, а своеобразната религиозна система се развива от само себе си вътре в това общество вторично, като десерт към основното ядене. Освен в това, при обстоятелството, че хората били масово неграмотни и суеверни и се страхували от Бога, който постоянно мисли как да ги накаже, ако не изпълняват канона на църквата (строителите не правят изключение!) странно как и от къде ще им дойде желанието и знанията да развият алтернативен религиозен живот със сложна символика. Историята на Франсоа Вийон и неговото тайно общество, което те наричали „ложа“ ми дава убедителни доказателства за това мое твърдение, но затова ще стане дума малко по-късно.

Но какво не отчитат историците, когато изследват възникването на протомасонството на територията на Европа през средновековието?

Това е влиянието на еретическите учения, донесени по тези територии от българите. Тук трябва да уточня, че, разбира се, намесването на българско влияние, съвсем основателно, ни излага на риск от ненаучен и патриотично-еуфоричен подход. Естествено, подобно твърдение е доста неочаквано и се нуждае от сериозна аргументация.

Масонската честност ме задължава в случая да изясня, че изложението от тук нататък не е мое откритие, а резултат от целенасочения и задълбочен труд на руския писател, поет, историк и българист – Фаина Гримберг и група учени, работещи под нейно ръководство - филолози от Русия, Италия и Франция. Фаина Гримберг от много години се занимава с историческо изследване за влиянието на българите върху европейската култура и се очаква до няколко години да бъде

публикуван научен труд, който, дай боже, да даде на България по-различна културна репутация пред Европа и света. С радост мога да спомена, че Високо Ув. М.С на ложа "Франсоа Вийон", както и още един изключителен човек, който не е масон са съпричастни с въпросното изследване.

Първата вълна на големи поселения на българи в Западна Европа е през 7 век, когато част от българите-тюрки номади остават на Дунав и Волга и образуват държави, а друга част стигат до Западна Европа и не образуват свое държавно образувание. Те донесат на западноевропейската територия своя култ към Тангра. Интересно е, че възгласът „Тарваган“ (на френски „Тенгри“) няколко столетия във френската литература се използва в смисъл на „пришълец-езичник“.

Втората вълна българи, появили се на територията на северна Италия и Южна Франция били вече тюрко-славяни. Появяването им на тези територии е било резултат от преследването на така наречените „български ереси“, за които са оставени фрагментарни сведения и които са известни под общото наименование „богомилство“.

Но защо именно българите са станали носители на такива масови религиозни учения, противостоящи на официалната форма на християнство? Вероятно причината за това е, че до

официалното приемане на християнството те имали изключително силно развита религиозна система, в която можем да открием компоненти, сходни с юдео-християнството – наличието на „бездетелно“ върховно мъжко божество „Тангра“. Съществували ритуали за причастие с тялото на божеството (аналогично с „Корпус Домине“ в Християнството), ритуални трапези и др. Но те вярвали и в женско божество, като са запазени различни варианти на името му – Умай, Ма, Мараш, Мара, Марта.

И ако на балканския полуостров богомилските ереси били унищожени, то те в Западна Европа положили началото на множество религиозни движения, довели до създаването на съвременното масонство, което в определен смисъл се явява единствен приемник на нетрадиционното християнство. Богомилските ереси породили движението на патераните в Италия и катарите във Франция. Особено силен размах получили тези религиозни движения във Франция - от думата „булгар“ се образувала по-кратката и удобна за французите дума „бугр“. Съхранявайки своята стара духовна и битова култура, те говорили и писали на френски, носили християнски, френски по форма, имена и били голяма сплотена група население с български етнически корени. И те, разбира се, били явление изключително опасно за официалната църква. **И така през 1209 г. по инициатива на папа Инокентий III бил обявен кръстоносен поход срещу, както се изразили тогава „зачумените с ерес“ земи на Южна Франция.** Войната продължила 10 год. Цветущи територии били превърнати в руини. А думата „бугр“ вече придобила смисъл на **еретик, педераст (класическо обвинение към еретиците), крадец, бандит** и т.н. В такъв смисъл думата бугр битова и до днес във Френския език. Съвременният френски писател Жан Теле нарича „бугр“ поета Франсоа Вийон, имайки предвид, че той е крадец и убиец, но неосъзнато и **без да иска казал истината за неговия произход.**

След разгрома на френските еретици нетрадиционното християнство не изчезнало, но продължило да се развива под формата на множество малочислени групи, които по късно ще доведат до възникването на **френските протестанти-хугеноти и на масонството.**

И така в 15-ти век в Кралство Франция се появил на белия свят, човекът, на когото било отредено да даде поетически глас на това, което можем да наречем българския елемент във френската култура и българският принос в световното масонство.

За него информация черпим от съдебните архиви, от неговото творчество и от единствения съхранен негов портрет, нарисуван от неизвестен художник . Навсякъде ще прочетете, че той е роден през

1431г., но това не е вярно. Фаина Гримберг откри документи, от които става ясно, че **Франсоа Вийон е роден 1429г.** Някой би казал, какво значение имат 2 години. Ще ви кажа! Има огромно значение. Ето в продължение на почти 600 години при хиляди научни изследвания за Франсоа Вийон (той все пак е един от най-великите поети в историята на Франция и света) никои не си е поставил за цел да провери архивите където се крие истинската история за Ф.В. И всички правят извод за рождената му дата от едно негово стихотворение, датирано на 1461, където той пише, че е на 30 год. Но трябва да се отбележи, че възрастта е символична, в стиховете си той винаги е на тридесет години, т.е. годините на мъченичеството на Христос. Освен това при управлението на Лудовик XI започват многобройните репресии срещу еретиците, т.е. това е началото на неговият път към голгота и смърт, не случайно тогава той пише поема, която нарича „Завещание”. За нас е странно, че толкова много и до ден днешен французите не обичат своя велик поет и са крайно небрежни при изследването на живота и творчеството на личност от такъв мащаб. Но също за нас като масони е изключително важен фактът, че Вийон говори за символична възраст, защото именно в масонството символичната възраст е фундаментален елемент, указващ символичната степен на посвещение. Може би, отъждествявайки се с Христос, Франсоа Вийон е имал предвид, че той е достигнал най-високата степен на духовно развитие, съответстваща на максималната символична възраст 30 години (което е така и днес в масонството).

Във всички книги и статии, написани за Франсоа Вийон днес ще прочетете, че той е бил хулиган, разбойник и крадец и е прекарвал основно времето си по кръчми и запои. Това, разбира се, няма нищо общо с истината. Ето каква е реалната история и причината да се пишат всички тези неправди.

Вийон принадлежи към рода Монкробие и при раждането си освен името на поданик на Франция – **Франсоа**, получава и своето етническо име – **Мартеос**. Името Мартеос идва от името на онази българска богиня, за която стана по-рано дума в настоящия градеж. Освен това има документални доказателства, че това е българско име от архивите на османската империя където многократно се срещат българи с това име. Бащата на Вийон бил поет, който творил на латински език, в стиховете си Вийон говори за това. Когато Вийон става на 14-15 години, баща му го завежда в Париж. Франсоа постъпва в Парижкия университет във факултета по свободни изкуства. Това е тежък период за Сорбоната - след реабилитацията на Жана Дарк, в осъждането и изгарянето на клада на която основна роля изиграла Сорбоната, Парижкия университет загубил някои права и вече не бил малка държава в държавата, както преди. Франсоа бил прилежен ученик, много чел и търпеливо и с любов усвоявал изкуството на френското стихосложение. Така той станал един от най-образованите хора в Париж, а в стиховете му са вплетени цитати и препратки към цялата антична и средновековна култура - от евангелието и от почти всички поети от древния Рим (Хорации, Вергилий, Овидий) до неговите съвременни творци. Това са сложни, изключително сериозни, високо интелектуални стихове, такива в кръчма или в кратките почивки от запой до грабеж няма как да се напишат. Те са ювелирна работа на изключителен интелектуалец с колосална ерудиция. Особено много Франсоа е обичал мистичната средновековна поема на Жан дьо Мен и Гийом дьо Лорис „Роман за розата”. Между другото символът на розата, влязъл в масонството още през средновековието е принос на френската култура, неизменна част от която се явява и нашият Франсоа Вийон.

Вийон и протомасонството

Франсоа Вийон имал нетрадиционен религиозен мироглед, който водел до многобройни конфликти с представителите на официалната църква. Той оглавявал свое тайно общество, което наричал „ложа”. То, естествено, било тайно по необходимост. Ще направя кратко описание на това, което е известно за ложата на Ф.В., за да видим къде са допирните точки между съвременното масонство и протомасонството в ложата на Вийон.

1. Камъкът. Една от съхранените странни истории от живота на Ф.В., която до ден днешен се интерпретира неправилно е следната: веднъж група студенти вземат някакъв камък, го отнасят и полагат на ул. „Свети Яков”, недалеч от една църква. Студентите се прекланят пред камъка, отдават му почести. Някоя си Катрин дьо Брюер подава жалба да ѝ се върне камъка, защото той е нейна собственост. Всички изследователи еднозначно приемат, че това е студентска лиготия, която разглезени

скучаещи студенти си правят за развлечение. По неясни причини, обаче, тази студентска шега се обръща в страшен погром, в който парижките граждани нападат и почват да рушат университета, да бият студентите. Името на Франсоа дьо Монкорбие не е упоменато в съдебните документи, но за камъка Вийон пише в своята поема „Завещание“, където пише, че Гийом и Табари са негодни камъни, че и двамата са вонящ въздух и с тях нищо не можеш да построиш. Не бива да забравяме, че според евангелието името „Петрос“ – в превод „камък“ Христос дава на един от апостолите си, казвайки му:

„ Ти си камъкът, на(от) който ще бъде построен храмът ми“. Т.е. Вийон влага в думата „камък“ този символичен смисъл, който влагаме и ние днес!

2. Думата „масони“ Вийон използва именно в смисъл на строители на духовен храм. Той пише: „тези монаси-чревоугодници живеят неправилно, те не са масони“, ясно е че няма как да има предвид, че те не се занимават със строителство. До ден днешен се смята, че думата масони, като строители на духовен храм започва да се използва едва след 17 век, когато се смята, че освен оперативното възниква и спекулативното, теоретическото масонство. Ето че вече е доказано, че спекулативно масонство е съществувало още през 15 в. в ложата на Ф.В.

3. Думата „Ложа“ Франсоа Вийон използва именно в смисълът, в който съвременното масонство си служи. Общоприетата теория за възникването на масонството като следствие на обединенията на строители твърди, че ложа идва от малката къща - барака, в която живеели строителите до приключването на строителните работи. По-късно започва да се използва в символичен смисъл от строителите. Очевидно това не е така.

4. Ритуална поза. Нека обърнем внимание на единствения автентичен портрет на Франсоа Вийон:

Очевидно е, че той е застанал в **ритуална поза**, в която можем да разпознаем част от съвременните ритуални жестове на масонството. Трябва да имаме предвид при анализа на портрета, съпоставяйки го със съвременните пози в нашите ритуали, че все пак за почти 600 год. тези жестове не може да не еволюират и поне малко да се изменят. На посветените братя в съответната степен е ясно, че има масонска поза в която лявата ръка е свита в лакътя, обърната с отворена длан напред – почти идентично с това на портрета. Какво означава този жест и откъде идва той? Този жест означава „аз слушам Бога“ и той не е каноничен. Във всички картини от средновековието до след ренесанса не се откриха такива, на които да е изобразен този жест. Една единствена картина показва този жест и тя е на

Леонардо Да Винчи, това е картината „Благовещение“, на която е изобразена св. Богородица, слушаща ангела-пратеник (символичен образ на гласа на Бога, аналогично на Хермес в

Древногръцката митология), който ѝ съобщава, че тя ще роди син, който ще стане спасител на човечеството. В тази картина Леонардо Да Винчи използва позата в точния смисъл. Общеизвестна е също неканоничната религиозност на великия художник, а в това, че е бил от тези хора, които са могли наистина по своя начин да чуват Бога, едва ли някой се съмнява. Такъв човек е бил и Франсоа Вийон!

Знакът, който се прави с дясната ръка лесно, въпреки минималната му промяна можем да разпознаем достатъчно ясно. Смисълът му е в една древна библейска клетва. Ако за нас днес символ на живота ни, най-важният орган на човека е сърцето и за това се кълнем с ръка на сърцето в древните времена и дори в средновековието не е било така. За тях най-важен орган или онова, което Вийон нарича „суверен парти“ (суверенът, най-важният, командващият човека орган, е половият член). Клетвата била „кълна се в тестиса си“. Ето част от неговата знаменита поема „Завещание“:

*Тука се свършва и затваря,
Завещанието на бедния Вийон
Елате на неговото погребение
Когато чуете камбанен звън
Ще бъдете одети в пурпурни одежди (***)
Защото от любов умря той като мъченик
Той се закле във своите ташащи,
Кога реши той да си иде от света.*

***Преводът на стиховете по-горе е направен буквално, без характерните волни „украшения“, характерни за всички преводи на стиховете на Франсоа Вийон. Съществуващите преводи на български език може спокойно да не се четат, защото те са направени на базата на официалната версия за живота на Франсоа Вийон като бохем и разбойник и на превода на френски от старофренски, където почти всички следи на автентичния смисъл са заличени. След публикуването на научния труд за поета, ще имаме точен и буквален превод на стиховете му. Той е направен, но още не е публикуван. Засега, четенето на превода на стиховете на Вийон на Български е абсолютно безполезно.

В средновековието този жест означавал също и **целомъдрие**, спирачка на страстите. А днес, когато чуваме в ритуала „**ние дойдохме, за да сложим спирачка на своите страсти**“ нека знаем, че още през 15-ти век Вийон е казал тази сакрална фраза и е правил знака на майстора.

Обърнете внимание и на това, че **краката му са разположени под ъгъл** левият сочи напред, а десният е перпендикулярен. Въпреки, че краката не са прибрани е очевидно, че това е позата-прародител на съвременната поза на краката в първа степен.

5. Въжето. Всички, които влизали в ложата знаели, че ги грози смърт и се наричали помежду си обесници - осъдени на смърт (това било **позорното** смъртното наказание, за разлика от обезглавяването от палач) т.е. знаели, че с членуването си в това общество директно нахлузвали примката на шията си. И най-вероятно от тук идва символиката при приема в масонството с примка от бесило на врата. Когато се учредила ложата на Англия през 1717г. се разнесъл слуха, че се е създавало общество на „метафизичните мъртъвци“. Защо именно мъртъвци? Може би, това е метафоричният смисъл на членство в това общество в по-късни времена, когато вече е изчезнал този съмсем буквален и страшен смисъл, който е имал по времето на Вийон. Вийон има стихотворение, което се казва „Балада на обесените“, там пише :”ние сме привързани, човешки братя, ние сме пет – шест. Братя, молете се за нас, само така ще попаднем в рая”.

6. Използва се обръщението братя и, може би, метафора на братската верига ?!

7. В своя роман „Съдът на вълците“ **Жералд Месадо пише: „Франсоа Вийон е бил масон.** Него го покровителствал Иоан Бурбонский...”, този френски историк и писател влага в думите си негативен смисъл и също има отрицателно отношение към и Вийон и към масонството, защото Месадо е каноничен християнин. Това прави още по-интересно признанието на този автор на принадлежността на Вийон към масонството.

Масонство и християнство. Консервация и развитие.

Основната разлика между християнството и масонството като вид морално-религиозна система се състои във факта, че масонството е динамична, а не статична, догматична система. Според Християнството, ако подходим по-просто за нагледност, има вечни думи, фрази, символи и заповеди, които Бог е дал в едно далечно историческо време и те са вечни и еднакво важни и за всички времена и хора. Те са здравите, неизменни основи на всичко – от обяснението за възникване на света и нашето място в него до най-дребни детайли, поставящи догматични изисквания към нашето поведение. Излиза така, че ние трябва да действаме и мислим така, както са мислили и действали преди повече от 2 000 години! Чували ли сте по-абсурдно нещо? Нека помислим логично! Бог – свръхестествено същество с интелект, превъзхождащ човешкия в степен, в която няма как дори да си представим, дава на хората определено знание под формата на текст. Естествено е, че той не може да не знае под каква форма и в каква степен на сложност да го даде, за да бъде разбрано и да има смисъл. Значи, Той отчита развитието на човешкия интелект към определен исторически момент. Ние говорим и се отнасяме по различен начин с детето си, когато е на 1, 2, 5, 10, 18, 30 години. Защо трябва да си мислим, че Бог е по-тъп от нас и говори и се отнася с децата си (човечеството) по еднакъв начин без значение дали са на 1 или на 2000 год.!? Ето защо Християнството, намирайки се в състояние на консервация, изкуствено трябва да налага архаични модели. Затова периодически изпада в кризи, които отчаяно се мъчи да реши с всички средства, които са му позволени – в средновековието са едни, а днес, слава Богу, са съвсем различни. И ако днес няма инквизиция не трябва да мислим, че това е станало от само себе си и по инерция. Не! Това е заплатено с много болка и кръв. Естествено, огромна роля играят всички „еретици“, които са не друго, а именно инакомислещи, по-свободно мислещи, които ръчкат, провокират към мисъл и развитие системата и са готови да платят висока цена за това. Масонството е еволюиращо движение и мироглед и в това отношение то е много по-интересно и безопасно за развитието на човешкия дух. Еволюцията му от Времето на Франсоа Вийон до днес е доста нагледно доказателство в тази насока. Нещо повече, на „еретическите“ движения, част от които е масонството, през средновековието дължим много. Ако не бяха тези „еретици“ нямаше да има Ренесанс (връщане към „езическите“ антични традиции, което за християнството изначално е кощунство). Интересно е, че на нашите територии, където богомилството е било унищожено няма ренесанс и под железния юмрук на ортодоксалното християнство хората, живеещи на Балканския полуостров по това време ,по сравнение с тези в Западна Европа, си стоят на едно място и не помръдват нито в областта на изкуството, нито на науката. А в Западна Европа има Ренесанс (триумфално завръщане на изкуството), а ако нямаше Ренесанс нямаше да има Просвещение (триумфално завръщане на науката), ако нямаше Просвещение – нямаше да има Велика Френска Революция, която окончателно отнема от църквата властта да прави страшните зверства и в тази безумна степен да блокира мисленето на човечеството. Ние много често говорим за ролята на масонството като за някаква абстракция: „ние градим един по-съвършен свят“, но не винаги разбираме колко е сериозно това. И често мислим, че нашето подпомагане на световното развитие в материален и практичен смисъл е основното, но именно духовната страна на масонството влияе на определянето на хода на историята и предопределя глобалните процеси в бъдещето. И за да имаме свободата си днес трябва да не забравяме, че Франсоа Вийон и много други смели хора са платили с болка и унижение, с кръвта си днешната ни свобода.

Трагичният страшен финал на живота на Франсоа Вийон.

1.Развързката на религиозният конфликт със Семуаз.

Ето как завършва тъжната история на нашия брат и етнически родственик Франсоа Вийон. Веднъж, в деня на Корпус Домине (Тялото Христово) свещенослужителят Сермуаз, внезапно, с бързо движение на кинжала си разрязал на кръст устните на Франсоа Вийон – това е средновековният начин, с който били белязвани еретиците – божия кръст върху „греховната уста“ на еретика оставал като белег за винаги и така всички знаели, че той е „човек на Сатаната“ и го избягвали като чумав. Този агресивен жест, предизвикващ ужасна болка, както и страшното унижение взривил Франсоа и той взел и хвърлил камък, с който ударил нападателя си. Сермуаз не след дълго починал, но умирайки казал, че прощава на Вийон и не го обвинява. Но Вийон е осъден, а по-късно оправдан и освободен.

2.В затвора за изтезания на епископ Тибо Досини. Не след дълго Вийон е отведен в замъка на епископ Тибо Досини, където имало специална зала за изтезания. Там добросъвестният християнин Досини, в продължение на един доста дълъг период, щедро и всекидневно възнаграждавал Вийон с всички последни изобретения на инквизицията, по сравнение с които изнасилването му (което също не му се разминало) било просто детска макар и ужасно унижителна игра. Например отваряли и фиксирали устата му с метални скоби, след което наливали в гърлото му кипяща вода. Имало и един инструмент – „круша“, който също се вкарвал в устата от него излизали във всички посоки метални остриета и започвали да се въртят. Мъчили го без ограничения, давайки пълен простор на въображението си. Настоявали той да издаде, кои са членовете на неговата ложа. Но не получили никакви отговори. Трябва да се има предвид, че това въобще не били лоши хора, напротив - те съвестно и без никакви угризения, мъчили Франсоа Вийон, вярвайки, че те по този начин честно и с чиста душа служат на своя Бог. И това е най-страшното!

Макар и с осакатено завинаги тяло, окончателна загуба на гласа и говора си, той бил освободен. Разбирайки, че продължението на изтезанията не може да ги доведе до следите на групата на Вийон и след като могли достатъчно дълго да прилагат върху тялото му християнските си добродетели, те решили, че повече няма смисъл. Така той отишъл да се лекува далеч от това място и от Париж.

3. Наварския колеж. Но в същото време, когато той се лекувал, далеч от Париж „Организирана престъпна група“ ограбила Наварския колеж (част от Сорбоната в Париж, нещо като съвременните факултети). Арестуван бил един от хората, приближени до Вийон -Табари. Той бил обвинен, че е част от групата крадци. Бил завързан за една дървена дъкса (нещо като пейка без облегалка), за всеки от крайниците му завързали въжета и разпъвали тялото му в четири посоки докато болката не стане непоносима. И го питали : „беше ли метр Франсоа дьо Монкорбие с вас при обира на Наварския колеж, той ваш съучастник ли е?“. Първият път Табари не казал нищо, вторият път също удържал и замълчал, на третото разпъване той не издържал и казал „да“ (можем да го разберем, болката била неударима и всичко щяло така или иначе да продължи докато не каже „да“. И така, единствено и само на основание на свидетелските „показания“ на Табари, получени по този начин, осъдили Франсоа дьо Монкорбие (с псевдоним Вийон) за участие в кражба на парите на Наварския колеж. Трябва да отбележим, че по това време свидетелски показания, получени чрез изтезания били напълно законно доказателствено средство в средновековния съдебен процес. Вероятно след това в затвора е убит.

Така завършва житейския път на Франсоа Вийон, той изпил горчивата чаша до края, той подлагал бузата си за още една плесница и тялото си за позорни побои и зверства, той платил най-високата цена за свободата да има свои убеждения и да не се подмазва и прекланя на никого. И като гледам този малък човек с това болнаво тяло се питам откъде в този физически толкова слаб човек е дошла такава исполинска сила? Как е възможно? Такава сила!

Има и още нещо, членовете на ложата на Вийон почитали не само Бога, но почитали и самият Франсоа, като възплъщение на Христос. Явно той е успял да им даде доказателства, защото култът към Вийон продължил дълго след смъртта му. За него пеели ритуални химни, за божия агнец, принесен от небесния си баща в жертва на човечеството. Това има отчасти своето обяснение в богомилските възгледи за Христос, в което основно се различавали от каноничното християнство. Те вярвали в двойно съществуване на Христос. Единият небесен, а другия – земен. Които винаги съществуват едновременно в своите измерения земно и небесно. Раждането, смъртта и възкресението на Христос е цикличен постоянен процес в пространството и времето.

Аз лично винаги съм се съмнявал в традиционния възглед за Христос, който дошъл веднъж, с това спасил човечеството, а след това спокойно се отдал дълга почивка, въздигнат и стоящ до Баща си през хилядолетията в очакване на страшния съд. Има нещо нелогично в това. По-логична е богомилската версия. Нека си спомним какво казваме в ритуала : „Работата на един масон никога не свършва“. Няма как да свършва тя и за Строителят на всемира! Великият Архитект създава нашият свят с правила, които крепят в сложни и множество неизвестни нам взаимовръзки всемира. Т.е. той създава света – система с ясни правила, нарушението на които излага на опасност тази системата. Този, който е създал правилата най-малко от всички вижда смисъл има желание да нарушава тези

правила. Естествено е, че у Него не може да няма желание за пряко вмешателство в полза на човечеството. Но това би нарушило правилата, които сам е създал, едно от които е човешката свобода и би унищожило човешкото щастие. Представете си Нещо, което винаги знае какво най-добре за вас и постоянно се намесва, за да ви спаси. Например, палиш цигара и се протяга божията ръка и ти взема цигарата, за да запази здравето ти. Кому е нужен правилен живот, но без свобода! Свободата да сгреша, да правиш дори неща, които не са в твой интерес или те излагат на опасност... И затова, за да се спазят правилата, само човек помага на човека - това запазва човешката свобода. Ето защо е възможно Той постоянно да превръща в човек част от себе си, заключвайки в килията на тялото божествената си безгранична душа. Той се оставя в ръцете на хората и няма право да се намесва, за да спаси човешкия си вариант. Той се жертва, оставяйки се в ръцете на хората и им помага в степената, в която те му позволяват.

Дали Вийон и бил едно от възплъщенията на Христос, никой и никога няма да знае със сигурност, а правото да вярваме или да не вярваме в това е наш свободен избор. Но важното в този момент е, че днес е знаменателният прекрасен ден, в който за първи път този изключителен човек за почти 600г. публично е реабилитиран и то в етническата си родина и в общество, явяващо се продължител на неговите идеи. За първи път никой не го изтезава и не обвинява в нищо. За първи път единственият запазен негов портрет, гордо стои върху знаме и върху гърдите ни е знакът на ложата с неговият образ. И ако можем, братя, да имаме в сърцата си дори една малка част от неговата сила и смелост да знаете, че ще бъдем една изключителна ложа.

Благодаря,

П.П.

В областта на изкуството реабилитацията на Франсоа Вийон е вече в пълен ход. Фаина Гримберг написа четири поеми, посветени на великия поет, които по изключителен, мистичен начин сливат границите на пространството и времето и възкресяват истинския Вийон. По-жив и по-реален отколкото е бил когато и да е, след 600 годишно изгнание в пространството на клеветата и забвението ТОЙ се завърна и вече е сред нас.

Стихосбирката „Четърехлистник для моего отца“, в която са поместени четирите поеми за Вийон и кратък очерк за влиянието на българите върху европейската култура получи специална награда и е сред най-четените стихосбирки в Русия за последната година, а Фаина Гримберг получи престижната литературна награда „Различие“.